

U VJERI HODIMO, NE U GLEDANJU ZAPREKE VJERE

piše: vlč. Dražen Radigović

Vjera je ključ nadnaravnoga. Po svojoj vjeri imamo pristup Božjemu tronu, prijestolju milosti. Po vjeri možemo od Boga dobiti sve, jer je Isus rekao: «**Sve je moguće onom koji vjeruje.**» Kad bi mu pristupio koji bolesnik, Isus bi ga često najprije pitao: «Vjeruješ li da ti ja to mogu učiniti?» I kad bi bolesnik odgovorio: «Vjerujem, Gospodine», Isus bi mu jednostavno odvratio: «**Neka ti bude po tvojoj vjeri!**» To znači: kako vjeruješ, tako će ti i biti. Prema mjeri tvoje vjere bit će učinjeno za tebe. Isus nije rekao: «Ako vjeruješ pozitivno, onda će ti to i biti. Ako vjeruješ negativno, onda se to neće dogoditi.» Ne, on je rekao: «Kako vjeruješ, tako će ti i biti!» Ljudi danas često imaju negativnu vjeru, tj. vjeru da će im se u životu dogoditi nešto loše i negativno. Oni doduše mole Boga za pomoć, ali ne vjeruju da će je dobiti. Oni mole Boga za snagu i rješenje svojih problema, a cijelo vrijeme ispovijedaju svoju nevjeru: kako će sve loše završiti, kako im nitko ne može pomoći, kako će sve propasti. A onda im se to i dogodi. Tada okrivljuju Boga kako je beščutan jer im nije pomogao. Međutim, Bog tu ništa nije kriv. Oni su sami sebi skrojili poraz u životu, po negativnoj vjeri, tj. ispovijedajući svoju nevjeru. A Isusove riječi: «Bit će ti kako vjeruješ», ostvaruju se na njihovu primjeru. Zato je važno naučiti pozitivno vjerovati. Vjerovati tako, da po vjeri dobijemo potrebnu duhovnu snagu za život, da po vjeri naučimo ruku pod ruku hodati s Bogom u ovom svijetu i rješavati svoje životne probleme. Po vjeri, naime, možemo ući u duhovnu stvarnost i uzeti sve blagoslove koje je Bog u svojoj dobroti po Isusu pripremio za svoju djecu.

Na žalost, mnogi danas imaju iskustvo neuslišanih molitava i kako njihova vjera ne funkcionira. Zato ćemo danas progovoriti o nekim zaprekama vjere. Možda će to nekome pomoći da ispravi svoje vjerovanje, tako da mu njegova vjera donese divnih Božjih plodova.

ŠTO JE VJERA?!

U poslanici Hebrejima **11,1** nalazimo definiciju vjere: «**Vjera je JAMSTVO, (drugi prijevod kaže: VEĆ NEKO IMANJE) – onoga čemu se nadamo, DOKAZ, (osvjedočenje) za one stvarnosti kojih ne vidimo.**» Ovdje Pavao govori o duhovnim stvarnostima, kojih ne vidimo tjelesnim očima. I on kaže da mi

po vjero već možemo posjedovati te duhovne stvarnosti i to prije nego što se one fizički pokažu u našem materijalnom svijetu. One najprije, preko vjere dođu u tvoj duh, prije nego što dođu u materijalno područje. Zato možemo reći da je **VJERA ULAŽENJE U POSJED BOŽJIH DOBARA, BOŽJIH OBEĆANJA, MILOSTI I BLAGOSLOVA**. Ta dobra primaš preko vjere na duhovan način, tj. u svoj duh i to je prvi **korak**. Drugi je **korak**: da to pretačeš u svagdanji život, u materijalno područje. Dakle, vjera nam otvara vrata za Božje blagoslove, jer: «sve je moguće onom koji vjeruje». VJERA je jednostavno povjerenje da će Bog održati svoju riječ, potvrditi svoje obećanje. Ako se možeš pouzdati u ljude, onda se u Boga možeš pouzdati još više. Ljudi te mogu razočarati, iznevjeriti, pogaziti svoju riječ, ali Bog neće nikad! On uvijek ostaje vjeran. Njegove su riječi stalne poput nebesa. Ono što je on obećao, to će i ispuniti. «Nebo će i zemlja proći, ali moje Riječi neće nikada», rekao je Isus. Zato Riječ Božja zaslužuje punu pažnju. U nju se zaista možeš pouzdati, na nju se stvarno možeš osloniti.

Druga je definicija vjere, prema katekizmu, kao što smo još davno učili na vjeronauku: **VJERA JE ODGOVOR NA BOŽJU OBJAVU . OBJAVITI** znači otkriti. Bog nam je tako objavio neke stvari o sebi: tko je on, (milosrdni Otac, pun ljubavi i sućuti za nas, beskrajno nas ljubi itd.), nadalje, zašto nas je stvorio, odakle zlo na svijetu i patnja, kako se čovjek može spasiti, kako pobijediti grijeh, koji je smisao našega života, kako čovjek može ostvariti svoju sreću, kako možemo primiti Božju milost i blagoslove u životu. Nije nam objavio sve, jer ne bismo sve mogli nositi. Bog je neizmjeran, a mi smo ograničeni. Neizmjerano ne stane u ograničenu posudu. Zato nam je objavio samo ono što je važno za naše spasenje. Ako više rastemo duhom, više se otkrivamo našem duhu. **Vjerovati znači prihvatiti Božju objavu, uzeti kao istinu ono što nam je Bog objavio, a što je važno za naše spasenje.**

-

KAKO MOŽEŠ PRIMITI BOŽJE BLAGOSLOVE?

-

Božja obećanja i blagoslovi **DUHOVNI** su i možeš ih uzeti samo na DUHOVAN NAČIN, tj. po vjeri, preko svoga duha.

U **Hebrejima 11,3**, stoji kako vjerom doznajemo da je vidljivi svijet stvoren Božjom riječju, tako da je VIDLJIVO

PROIZVEDENO IZ NEVIDLJIVOG. Kako je nastalo vidljivo? Iz nevidljivoga. To znači da je najprije bilo nevidljivo, a zatim vidljivo. Nevidljivo je prvo, ono je kao prototip, a ovo vidljivo kopija je, sjena stvarnosti. To je nešto slično, kao kad je Bog Mojsiju u duhu pokazao kako treba izgledati šator sastanka, te mu je rekao neka učini vjerno sve kao što je vidio da je u nebu. Zašto to govorim? **Najprije moramo razumjetida pored ovog materijalnog svijeta postoji i duhovni.** Materijalni je vidljiv, a duhovni nevidljiv. Problem je u tome što sa svojim **tjelesnim osjetilima** (okus, opip, njuh, sluh, vid) kontaktiramo samo s materijalnim svijetom. Ali tjelesnim osjetilima ne možemo dotaknuti duhovnu stvarnost. Nju dotičemo duhom. I onda, ako u životu vidimo ili gledamo samo nepovoljne okolnosti, razočaramo se i gubimo vjeru, a da uopće ni ne slutimo što se zapravo događa u duhovnom svijetu. Mali princ jednom je rekao: «Samo srcem čovjek dobro vidi. Bitno je očima sakriveno.» I to je točno. Kroz tjelesna osjetila možemo dohvatiti samo DIO, tj. POVRŠINU STVARNOSTI, a samu stvarnost, ne! Bitno je očima sakriveno. Stvarnost je u duhovnom svijetu. Ono najbitnije, duhovno, ne možeš dokučiti tjelesnim osjetilima. Nego KAKO? Duhom. On kontaktira s duhovnom stvarnošću. I to je područje vjere. (O čovjekovu duhu govorili smo u prošloj Rhemi br.6, u članku: «Jeste li nanovo rođeni?»)

U tom duhovnom svijetu Bog je kroz žrtvu Isusa Krista pripremio za nas sve blagoslove koje nam je davao ukrao.

U poslanici Efežanima 1,3 stoji: «Blagoslovljen Bog i Otac Gospodina našega Isusa Krista, on koji nas je blagoslovio svakim blagoslovom duhovnim, na nebesima u Kristu.» Čime nas je Bog blagoslovio? Svakim mogućim blagoslovom. I ti su blagoslovi duhovni! Gdje su pohranjeni? U nebesima, tj. u duhovnom području (svijetu). Kako možemo doći do njih? Po Isusu naravno, preko vjere! Znači, premda tjelesnim osjetilima ne vidimo te blagoslove, oni su tu, oni postoje i oni su stvarni. (Jer osjetilima možemo dokučiti tek malo, tek sjenu stvarnosti, tek ovaj materijalni svijet, a ono bito, samu stvarnost, duhovni svijet, ne možemo). Zato se govoreći o duhovnim stvarnostima, ne možemo ravnati prema tjelesnim osjetilima, nego prema zakonu duha.

Kako je lijepo znati, da je Bog u nebu već pripremio sve moguće blagoslove koji su ti potrebni. U nebu već postoje rješenja za sve probleme koje možeš zamisliti (zdravlje, oprostjenje grijeha, spasenje, snaga, zaštita, mir, sreća...) Čitavo vrijeme oni su ondje. I svi su ti blagoslovi za Božju djecu. **Sve što moraš učiniti jest da ih uzmeš. Kako? VJEROM!** Ona je KLJUČ kojim

otvaraš vrata raja, riznice Božjega kraljevstva. I zato: sve što **moramo naučiti** jest: KAKO VJEROM TE BLAGOSLOVE UČINITI SVOJIM?! Ili drugim riječima: kako vjerom te blagoslove iz duhovne stvarnosti prenijeti u našu materijalnu, fizičku stvarnost.

KAKO AKTIVIRAMO SVOJU VJERU

1. Molitvom,
2. ispravnim priznavanjem (tj. tako da stalo govorimo što nam po Isusu pripada kao djeci Božjoj);
3. izgovaranjem Božje riječi;
4. zahvaljivanjem (ako si vjerom primio odgovor na svoju molitvu).

I premda još ništa ne vidiš da se događa, ti će blagoslovi iz duhovnog područja doći k tebi u materijalnu stvarnost. A da bi se to dogodilo **potrebno je VRIJEME** (kadšto je dovoljna minuta, drugi put sat-dva nekoliko dana, mjeseci ili čak godina). To je duhovno događanje i ono zahtjeva određeno vrijeme, dok ga naš duh ne bude spreman primiti i prenijeti u materijalno područje.

Da ne bi bilo zabune, treba vidjeti **kada duhovna obećanja postaju naša**, tj. kad ih prisvajamo? Kad molimo! Tada ih prisvajamo, ali ne u tjelesnom nego u duhovnom području. Znači: kad si molio, primio si!

Mk 11,22-25: «Imajte vjeru Božju..... Zaista kažem vam: Sve što god zamolite i zaištete, vjerujte **da ste to VEĆ primili**, i bit će vam.» Najprije vjeruj, onda će ti biti! Dakle, kad si primio? Onda kad si molio, premda još ništa ne vidiš. No, to se dogodilo u duhovnom području. A to je stvarnost. Ovaj fizički svijet sjena je stvarnosti. U duhovnom području korijen je svega što se događa u materijalnom svijetu.

1 Iv 5,14-15: «Ovo je sinovsko pouzdanje koje imamo u njega da nas uslišava ako što molimo po njegovoj volji. A ako znamo da nas uslišava što god ga molimo, znamo da **VEĆ POSJEDUJEMO** ono što smo ga molili.» To je to: kad moliš, vjeruj da si primio, i tad će ti biti! Isus je također obećao: «Sve što god zaištete od Oca u moje Ime, primit ćete!» Važno je

razumjeti da Bog nije obećao da će ispuniti sve naše prohtjeve i želje, jer su mnoge sebične i neispravne. No, on je obećao da će ispuniti svaku svoju riječ, tj. ako što molimo po njegovoj volji. On neće pogaziti svoja obećanja. I zato je važno da se uhvatimo za njegovu riječ i da ga molimo: «Dragi Oče, ti si obećao, ako ti budemo vjerni, da ćeš nam dati Molim te, u Isusovo Ime, da ispuniš svoje obećanje na meni.»

Gdje je naš problem? U tome što se ljudi ravnaju prema onome što vide ili osjećaju. Zato: NEMOJ gledati na okolnosti, nemoj se ravnati prema osjećajima jer si njima vezan samo uz materijalno. Tjelesna osjetila ne mogu dotaknuti duhovnu stvarnost. I kad tjelesnim osjetilima ne vidiš da se išta događa i da ti je molitva uslišana, ne znači da se doista ni ne događa. Događa se, ali ne u materijalnoj nego u duhovnoj stvarnosti. Na području duha događa se 99% stvari. Kad se tu ostvari pobjeda, ona će se pretočiti u materijalnu stvarnost. ZATO: **U VJERI HODI, NE U GLEDANJU!**

Želimo to vidjeti na nekim primjerima.

1) Jednom je **Naaman**, vojskovođa aramskog kralja došao proroku Elizeju po pomoć. Bio je gubav i polagano je umirao od te opake bolesti. Donio je velik dar proroku, ako ga ovaj izliječi. (Koje pogrešno razmišljanje: kao da se Božje zdravlje može kupiti novcem!) Prorok nije bio impresioniran ugledom toga čovjeka. Nije skakao oko njega, kao što bi mnogi učinili samo da se dokopaju novca. Elizej je poznavao Božju veličinu, i ljudski sjaj nije ga mogao zaslijepiti. Zbog krivog stava Bog je odlučio Naamana najprije poniziti. Tako prorok nije ni izišao iz svoje kućice da se pomoli za bolesnika, nego mu je samo poručio: «Idi i okupaj se sedam puta u Jordanu, i tijelo će ti opet biti čisto.» Naaman je bio strašno razočaran. Razljutio se: «Mislio sam da će prorok izići preda me, zazvati Ime Jahve, Boga svoga, staviti ruku na bolesno mjesto i odnijeti mi gubu. Ako se već trebam okupati, nisu li rijeke damašćanske bolje od svih voda izraelskih?!» I tako ljutit, htio se vratiti u svoju zemlju, ne poslušavši prorokova savjeta. Ali su ga sluge nagovarale: «Gospodaru, da ti je prorok zapovjedio i što teže, ne bi li učinio, a kamoli da se opereš u Jordanu sedam puta. I onako nemaš što izgubiti!!» Tako i nama Bog stavlja na životni put uvijek nekoga tko će nas ohrabrivati, kad klonemo i kad se predamo. I Naaman je poslušao. Okupao se jednom, dvaput. Treći put izašao je iz rijeke i pogledao svoje ruke i tijelo, je li se što promijenilo. I nije vidio nikakve znakove poboljšanja. Kad se okupao još dva puta, stanje se samo pogoršalo (jer rijeka je bila blatna, i rane su se samo još više zagadile). Kad je šesti put izlazio iz rijeke, skoro je odustao. Gledajući sebe, sigurno je rekao: «Sada mi je još gore

nego na početku. Ovo nema smisla. Prekidam s ovim!» Ali su ga sluge nagovarale: «Kad si se već okupao šest puta, okupaj se još jednom. Poslušaj dokraja prorokovu riječ. Ionako ćeš morati umrijeti, ako te Bog ne spasi. Nemaš što izgubiti!» I Naaman je otišao sedmi put u rijeku i okupao se. Kad je izišao iz vode, tijelo mu je bilo sasvim čisto, kao u malog djeteta. Očistio se od gube! Vidite, Naaman je uspio. A bio je tako blizu tome da odustane. Zašto? Zato što je gledao na okolnosti. Ta gledano tjelesnim očima sve se još i pogoršalo. U sličnoj smo situaciji često i mi: kad molimo za neki svoj problem, umjesto da krenu na bolje stvari često se još i pogoršaju. To je ZAMKA! To je samo na tjelesnom području. To je ono što naša osjetila mogu dokučiti. No, prava se bitka odvija na duhovnom području! Kad gubi tlo pod nogama đavao se bori se kao ranjena zvijer. Često je situacija najteža neposredno prije uslišanja. Tako je i Naamanu Sircu najteže bilo nakon šestog kupanja. To je bila kušnja. Ako gledamo samo okolnosti, a ne shvaćamo duhovni zakon, pokolebat ćemo se i odustati od daljnje borbe. Ispovijedit ćemo svoju nevjeru: «Ništa se ne događa. To nema smisla. Sad mi je još gore nego prije!» Ako tako postupimo, izgubit ćemo blagoslov. Naprotiv, ako odbijamo ravnati se prema okolnostima pa odlučimo poslušati Božju riječ do kraja, blagoslov će nas stići i primit ćemo odgovor na svoju molitvu i svoje probleme. Zato je važno da ne gledaš okolnosti, nego gledaj očima vjere! Ako ne vidiš da se nešto događa u materijalnom području, nipošto ne znači da se ne događa. Događa se – i te kako – ali na duhovnom području. A to duhovno područje ne možeš dohvatiti svojim tjelesnim osjetilima. Zato treba da se osloniš na vjeru.

2) Kad je jedan svećenik prije dvije godine umirao, dogodilo se nešto vrlo zanimljivo. Poslije operacije srca pao je u komu i nije se budio četrnaest dana. Došao sam k njemu u bolnicu da se pomolim. Iza mene je stajalo mnoštvo molitelja koji su molili za njegovo ozdravljenje. Budući da mu se stanje neprestano pogoršavalo, te su mu otkazivali vitalni organi, liječnici su rekli da mu medicina ovdje više ne može pomoći. «Jedino ga Bog još može spasiti.» I tako sam molio nad tim dragim svećenikom (bilo mu je šezdeset i šest godine) otprilike četrdeset i pet minuta, dok nisam u svom srcu osjetio da je Bog primio moju molitvu i molitve mnogih vjernika i da nas je uslišao. Vjerovao sam da usprkos lošim prognozama liječnika, on neće umrijeti, nego da će ga Bog spasiti i da će živjeti. No, dogodilo se nešto, što je moglo uzdrmati moju vjeru. Poslije moje molitve njegovo se stanje još više pogoršalo. U sljedeća dva dana život mu je visio o koncu. Svaki čas mogao je umrijeti. (Slično pogoršanje kao i kod Naamana, kod šestog kupanja). Ali poslije toga napada, sve se smirilo: temperatura je pala i organi su se polako počeli vraćati u funkciju. Deset dana nakon toga došao je k

svijesti. Kad sam došao njemu, rekao mi je: «Dražene, kad si molio za mene, ODMAH mi je bilo bolje! Kao da je netko kamen od pet tona maknuo s mojih prsiju!» Začudio sam se tome i shvatio da je to bila duhovna borba, slično kao i kod Naamana. U duhu mu je odmah bilo bolje, ali na tjelesnom području trebalo je još deset dana, da ta duhovna snaga počne djelovati. Tjelesnim osjetilima nismo mogli znati što se zapravo događa! Ali njemu je bilo bolje odmah! Kada? Onda kad sam molio. Tada je došlo do poboljšanja! Vidite, pobjeda se dobiva na duhovnom području. Kad se tamo dobije bitka, to se prenese na materijalno područje. Slično kao kad nekom drvetu uništiš korijenje. Ono se neće odmah osušiti, nego tek nakon nekoliko dana, ili tjedana. Tako ni tjelesnim osjetilima ne možeš vidjeti što se događa u nevidljivoj, duhovnoj stvarnosti.

3) Evo još jednog primjera. Mladi budistički student umirao je od tuberkuloze. Liječnici su mu dali najviše tri mjeseca života i otpremili su ga kući da umre. U tom teškom položaju mladić se susreo s Evanđeljem Isusa Krista i obratio se. Jednoga dana, čitajući tako Bibliju, tj evanđelje, dobio je poticaj u dubini svoga srca, kleknuo je na pod i pomolio se: «Gospodine Isuse, ako si ti zaista Božji Sin, dođi me spasiti i, po mogućnosti, izliječiti. Obećajem da ću ti služiti cijeli život.» Tada je osjetio nešto u dubini trbuha. Neka divna toplina počela se širiti kroz njegova prsa. Onda mu se u srce spustio divan mir. Znao je da je Isus uslišao njegovu molitvu i da je ušao u njegovo srce. Međutim, zdravstveno stanje poslije toga, umjesto da se poboljšalo, još se više pogoršalo. Bila je to prava kušnja za nj. Svi su mislili da će ubrzo umrijeti. Ali on je imao duboku sigurnost (rhemu) u sebi: «Ta me bolest ne može uništiti. Isus me je izliječio. On je jači od te bolesti. Vidjet ćete, bit će mi dobro.» Mislili su da je skrenuo i da zato tako govori. Svi su vjerovali da je to njegov kraj. No, on je u sebi duboko vjerovao da je po onoj molitvi od Isusa dobio zdravlje i da će to zdravlje konačno pobijediti i istisnuti bolest koja ga razdirala. Odbio je ravnati se prema okolnostima. Rekao je: «Nisam slijep. Vidim kako mi osjetila signaliziraju da mi je jako loše i da umirem. No osjetila ne mogu dosegnuti stvarnost koja je u mom duhu. A ondje sam primio ozdravljenje. Božje je zdravlje u meni, i ono će istisnuti bolest iz mog tijela. Ta se bolest ne može održati u mom tijelu jer ja u sebi nosim Isusovo zdravlje.» Nije gledao nepovoljne okolnosti. Bio je jači od njih jer je u sebi nosio «rhemu». Stalno je ponavljao: «Ja u sebi nosim Isusovo zdravlje. Njegovim ranama ja sam iscjeljen!» I umjesto da je umro za šest mjeseci bio je potpuno zdrav.

Shvati danas: sve što primaš od Boga, primaš po vjeri, ali najprije u svoj duh, prije nego što se to iz duhovnog područja pretoči u materijalnu stvarnost. Nemoj gledati okolnosti, nemoj

se ravnati ni prema njima ni prema osjećajima. Tjelesna osjetila ne mogu dokučiti nevidljivu duhovnu stvarnost. Zato stavi svoje pouzdanje u Božju riječ i u Božje obećanje. Ali nemoj u svojoj vjeri stati na pola puta! Nemoj se pokolebati! Vjeruj do kraja, bez obzira kako izgledale okolnosti, i Božja će milost sići na tebe i spasiti te. Sva Božja obećanja Bog je pohranio u nebu za tebe. Uzmi te blagoslove koji ti pripadaju! Uzmi ih vjerom i uživaj u dobroti i milosti koje ti je pripremio Otac nebeski!

Molimo danas za DUH VJERE, da po njoj uđemo u sve blagoslove, što ih je Bog u nebesima pohranio za nas. Neka te Gospodin blagoslovi DUHOM VJERE.